

דפנה ברק ריאיינה את אן פולארד במיתקן הכלא – הראיון הראשון שלה לעיתון ישראלי:

„ אל תשכחו אותנו!

אנחנו כל-כך בודדים!

אן פולארד שוהה ב„מרכז-הרפור" אי-הפדרלי" ברוצ'סטר-מיניסוטה, כמה קילומטרים אחרי סוף-העולם. כדי להגיע לשם הייתי צריכה להחליף ארבעה מטוסים וארבע מוניות, הלוך וחזור.

החוק הבסיסי של מרפי אינו מאכזב לעולם, ומובן שכל הטיסות איחרו, ורק אחרי שהחלפתי טיסות הצלחתי להגיע באיחור של חמש דקות, כשאני מתמללת

שהיתה מוסתרת בין קפלי צעיף שהיה תלוי עלי, היא לא שמה לב. העבירו את ידי על פני כל מיני מכשירים מוזרים – אבל הכל בחיך. שאלו אותי מתי

היא כרגע האשה היחידה במיתקן. קריינו מוביל אותי לאחד האגפים, ופתאום אני שומעת מאחורי: „דפנה!" אני מסתובבת ונתקלת באשה שמנה,

למה מקפלי-הצעיף ומתחילה לביים את אן. מחייכת כל הזמן לעבר קריינו, כדי שלא ייזכר אם נערכו החתימות הדרור- שות לצילום או לא.

תצלום אן וג'ונתן (בידי אחותו וידידה) אני משתונעת מרוב בדידות. אני יצא מדעתו

אן השבוע בכלא, ג'ונתן הוא אהבת-חיי

לאלוהים שלא מחכה לי הפתעה נוספת – לא.

★ ★ ★

מ הרגע שהבין מי שהבין שהראיון ייערך, ויהי מה, היו הכל מקסימים להפליא. מקודה חייכנית קיבלה את פניו ובדקה היטב את תיקי. למצלמה,

להזמין לי מוגית בחזרה לנמל-התעופה, אם ברצוני לפגוש במנהל-המיתקן (זאת היתה שאלה מנומסת בלבד, מפני שהניירות שעליהם חתמתי כללו התחייבות מפורשת לראיון את נציג השילטונות לצורך קבלת תגובה על דבריה של אן פולארד. הסעיפים שעסקו במה שיקרה אם לא אמלא אחר התנאים שעליהם חתמתי היו מפורטים ביותר). הכלא, המכונה בשם כל-כך מרשים, הוא אתר נקי, נחמד, בעל דשאים מוריקים. המיתקן מאכלס 650 אסירים. חלק גדול מהם, סופר לי על-ידי קריינו – בחור חביב, מנומס, ממושקף, בעל מראה יורמי, אבל מבט שיכול להיות פחות חביב ופחות מסביר-פנים – הם אסירים בעלי בעיות רפואיות, ואילו אחרים מתחזקים את המיתקן, את הגינות, המגורים.

לובשת-מדים, בעלת פה מצוייר באודם עז להפחיד. מאחוריה מזנק עלי, בשימחה, יצור קטן, כפוף מעט, רזה להכאיב. זוהי אן פולארד. קשה להתייחס רציונלית לטענותיה של פולארד, אם כי הן לוקות בחסר גם בקשר למרשה וגם בקשר להאשמותיה כלפי שילטונות-הכלא. ההתייחסות אל השלד המהלך הזה היא קודם כל ריגשית. השילטונות מודעים לכך, ואולי משום כך – נוסף על החשש שבידה מידע חשוב – אין הם נלהבים לאשר ראיונות עימה, ובודאי לא לעיתון ישראלי. הראיון נערך מול מצלמת-טלוויזיה, בחדר שבו שולחן ארוך וכיסאות. קריינו יושב, חתום-פה וכבד-סבר, מולנו, ומטפל במצלמה. הסוהרת השמנה – לצידנו. אני מרותקת על-ידי מימדיה, שאגב מאוד מוצקים, ופיה המצוייר, המקנה לה הבעה מרושעת. לשום אדם, אני חושבת באימה, גם אם ריגל או עזר לרגל, לא מגיע להתערור מול דבר כזה בבוקר! שלב מסויים אני שולפת את המצ-

אן מבקשת להצטלם איתי למזכרת. אני תוקעת את המצלמה בידי קריינו ומראה לו במהירות: „תלחץ!" האיש מגיב רפלקסיבית, ועד שהוא עוצר לחשוב, הוא כבר לחץ פעמיים. אני מסיחה את דעתי בשאלות, כדי שלא יתעמק יותר מדי במה שביצע כמה שניות קודם לכן. לראיון יש חוקי-מישחק מאוד מוג' דרים. יש נושאים שעליהם התחייבתי בכתב, שלא לשאול. אם לא תהיה הקפדה – מצדי על כללי המישחק – ייפסק הראיון בו במקום, ויהיה מאוד לא-נעים גם אחר-כך. אני משתדלת לעקוף את האיסורים על-ידי ניסוח, קריינו עסוק במכשיר- הטלוויזיה, ואילו אן מדברת מהר, תוך כדי ידיעה שוהי ההזדמנות הראשונה שלה לדבר אל הציבור הישראלי, ורק אלוהים – גם לא קריינו, סגנו – יודעים אם תהיה לה הזדמנות נוספת. משהודיע לה קריינו, בתחילת ה-ראיון, על תנאיו ועל כך שיש לי טיסה חזרה ב-13.20 (כלומר: הראיון ייערך עד 12 וחצי בלבד) היא נראתה מאוכזבת,